

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 573/2023-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpených JUDr. Milanom Kuzmom, advokátom, Floriánska 16, Košice, proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu č. k. PK-1 T 21/2019 z 26. októbra 2021 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 To 1/2022 z 21. júna 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 2. októbra 2023 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Špecializovaného trestného súdu (ďalej len „špecializovaný trestný súd“) č. k. PK-1 T 21/2019 z 26. októbra 2021 (ďalej aj „rozsudok špecializovaného trestného súdu“) a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 3 To 1/2022 z 21. júna 2023 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“). Navrhujú napadnutý rozsudok špecializovaného trestného súdu a rozsudok najvyššieho súdu zrušiť a vec vrátiť špecializovanému trestnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie. Zároveň navrhujú priznať im primerané finančné zadostučinenie vo výške 6 000 eur, ako aj náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ [REDAKOVANÉ] bol (v poradí druhým) rozsudkom špecializovaného trestného súdu č. k. PK-1 T 21/2019-921 z 26. októbra 2021 uznaný za vinného zo spáchania zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 a 2 Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona, za čo mu bol podľa § 329 ods. 2 a § 38 ods. 2 a 3 s poukazom na § 36 písm. j) Trestného zákona bez zistenia priťažujúcich okolností

podľa § 37 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody v trvaní troch rokov, ktorý mu bol podľa § 51 ods. 1 s poukazom na § 49 ods. 1 Trestného zákona podmienične odložený a bol mu uložený probačný dohľad nad jeho správaním v trvaní skúšobnej doby, ktorá bola ustanovená podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona na štyri roky. Zároveň mu špecializovaný trestný súd uložil povinnosti podľa § 51 ods. 4 písm. g) Trestného zákona uvedené v tomto rozsudku. Sťažovateľa [REDAKOVANÉ] uznal špecializovaný trestný súd za vinného zo spáchania zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona, za čo mu bol podľa § 329 ods. 1 a § 38 ods. 2 a 3 s poukazom na § 36 písm. j) Trestného zákona bez zistenia príťažujúcich okolností podľa § 37 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody v trvaní dvoch rokov, ktorý mu bol podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona podmienične odložený a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona mu bola určená skúšobná doba v trvaní troch rokov.

3. Proti rozsudku špecializovaného trestného súdu podali odvolanie sťažovatelia, ako aj prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor úradu špeciálnej prokuratúry“) proti výrokom o trestoch, o ktorom rozhodol najvyšší súd rozsudkom č. k. 3 To 1/2022 z 21. júna 2023 tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. d) a ods. 3 Trestného poriadku zrušil rozsudok špecializovaného trestného súdu vo výrokoch o uložených trestoch vo vzťahu k obom sťažovateľom a v zmysle § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol o výrokoch o uložených trestoch tak, že sťažovateľom uložil identické tresty s tým, že do týchto výrokov premietol aplikáciu zmierňujúceho § 39 Trestného zákona, t. j. u sťažovateľa [REDAKOVANÉ] v podobe § 39 ods. 1 a 3 písm. d) Trestného zákona a u sťažovateľa [REDAKOVANÉ] v podobe § 39 ods. 1 a 3 písm. e) Trestného zákona.

II.

Argumentácia sťažovateľov

4. Proti napadnutému rozsudku špecializovaného trestného súdu a rozsudku najvyššieho súdu podali sťažovatelia túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentujú predovšetkým arbitrárnosťou skutkových zistení zo strany konajúcich súdov. Zhodne namietajú, že ani po zrušení prvého vo veci vydaného rozsudku (najvyšším súdom) sa špecializovaný trestný súd dostatočným a ústavne konformným spôsobom nevysporiadal s pretrvávajúcimi závažnými nedostatkami v skutkových zisteniach. Opätovne síce vykonal výsluchy svedkov, avšak už neodstránil rozpory, ktoré sa v nich nachádzali, a dostatočne ich neodôvodnil ani v samotnom rozsudku. Následne vydaný rozsudok najvyššieho súdu podáva len všeobecné odpovede na sťažovateľmi nastolené námietky (s. 26, 27 a 35 rozsudku najvyššieho súdu). Sťažovatelia pritom v podanom odvolaní opísali pretrvávajúce nejasnosti a nelogickosť v skutkových zisteniach, ktoré sám najvyšší súd označil vo svojom prvom rozhodnutí za zásadné. Namietajú arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť rozsudku špecializovaného trestného súdu, ako aj rozsudku najvyššieho súdu, ktoré nespĺňajú požiadavky práva na spravodlivý proces.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľov je namietané porušenie práva na spravodlivý proces napadnutým rozsudkom špecializovaného trestného súdu a rozsudkom najvyššieho súdu z dôvodu ich arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti v otázke jednotlivých skutkových zistení.

III.1. K namietanému porušeniu práv rozsudkom špecializovaného trestného súdu:

6. Vo vzťahu k tejto časti ústavnej sťažnosti ústavný súd konštatuje, že v zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne.

7. Sťažovatelia mali možnosť podať proti rozsudku špecializovaného trestného súdu odvolanie najvyššiemu súdu. Odvolanie aj podali a bolo o ňom rozhodnuté rozsudkom najvyššieho súdu. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľov v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu práv rozsudkom najvyššieho súdu:

8. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti explicitne uvádzajú, že vo veci nepodali dovolanie podľa § 368 a nasl. Trestného poriadku, a teda že nespĺnili podmienku vyčerpania právnych prostriedkov, ktoré im priznáva zákon na ochranu ich základných práv a slobôd. V tejto súvislosti poukázali na nález ústavného súdu č. k. III. ÚS 505/2022-41 z 27. októbra 2022 (bod 16), v nadväznosti na ktorý uviedli, že ústavný súd pripustil možnosť podať ústavnú sťažnosť aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu bez toho, aby muselo byť vo veci podané dovolanie. Podľa ich argumentácie to platí v prípade, ak ide o nesprávne, resp. nedostatočne zistený skutkový stav veci, ktorý je vylúčený z dovolacieho prieskumu [§ 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku]. Predmetná situácia tak podľa nich zakladá právomoc ústavného súdu preskúmať ústavnú udržateľnosť skutkových zistení všeobecných súdov na podklade podanej ústavnej sťažnosti.

9. Z obsahu samotnej ústavnej sťažnosti je zrejmé, že sťažovatelia majú vedomosť o tom, že právny poriadok im poskytuje možnosť argumentačne atakovať rozsudok najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho aj prostredníctvom dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku. S poukazom na § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a nález ústavného súdu č. k. III. ÚS 505/2022-41 z 27. októbra 2022 však vyjadrujú presvedčenie, že nimi uplatnené argumenty v ústavnej sťažnosti zakladajú právomoc ústavného súdu preskúmať ústavnú udržateľnosť skutkových záverov bez ohľadu na to, či bolo proti rozsudku najvyššieho súdu v trestnom konaní podané dovolanie.

10. Ťažiskovou ústavnoprávnou argumentáciou sťažovateľov je tvrdenie o arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti rozsudku najvyššieho súdu v otázke skutkových zistení. Napriek tvrdeniu

sťažovateľov, že ide o skutkové okolnosti, ich námietky sú zamerané najmä na nedostatočné odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov (v podobe absencie riadneho vysporiadania sa s vykonanými dôkazmi a z nich vyplývajúcimi skutočnosťami, pozn.). Je nepochybné, že táto argumentácia sťažovateľov je subsumovateľná pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (m. m. III. ÚS 678/2021, IV. ÚS 546/2020, IV. ÚS 206/2020, III. ÚS 595/2021).

11. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju súdobú aplikačnú prax odvíjajúcu sa od nálezu ústavného súdu č. k. IV. ÚS 546/2020 z 23. februára 2021 [postupne osvojenú zo strany ďalších senátov ústavného súdu (I. ÚS 343/2022, I. ÚS 339/2022, II. ÚS 514/2022, II. ÚS 559/2021, III. ÚS 302/2022, IV. ÚS 15/2023, IV. ÚS 254/2022 atď.)], v zmysle ktorej dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nezodpovedá právo na obhajobu len vo formulačnom rozsahu čl. 50 ods. 3 ústavy (primeraný čas na prípravu obhajoby a možnosť obhajovať sa sám alebo prostredníctvom obhajcu), ale obhajobné práva v kontexte spravodlivého procesu podľa čl. 6 dohovoru, a teda aj v rozsahu čl. 46 ods. 1 ústavy (s odrazom najmä v § 34 Trestného poriadku).

12. Právo na obhajobu je základnou procesnoprávnou zásadou, ktorá zabezpečuje, aby sa v trestnom konaní ústavnou cestou zabezpečil verejný záujem na tom, aby nebola nevinná osoba odsúdená za spáchanie trestného činu a boli zákonným a ústavnokonformným spôsobom objasnené všetky skutočnosti potrebné na usvedčenie a potrestanie páchatel'ov trestných činov (Orosz, L., Svák, J. a kol. Ústava Slovenskej republiky. Komentár. Zväzok I. Bratislava : Wolters Kluwer SR s. r. o., 2021. 766 s.). Účelom práva na obhajobu je poskytnutie príležitosti brániť sa proti obvineniu zo spáchania trestného činu, a tiež sa brániť proti tvrdeniam o skutočnostiach, ktoré ovplyvňujú rozhodnutia v trestnom konaní v neprospech účastníka trestného konania. S obsahom a účelom priznaného zákonného a ústavného práva musí korešpondovať možnosť jeho reálneho naplnenia a uplatnenia tými subjektmi, ktorým bolo priznané (I. ÚS 17/99).

13. Podstatu a zmysel materiálneho poňatia základného práva na obhajobu [čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru] v podobe zaručenia reálnej a účinnej možnosti uplatnenia tohto práva v rámci trestného konania na účel bránenia sa proti obvineniu zo spáchania trestného činu (III. ÚS 148/05) je potrebné vždy vykladať v duchu zabezpečenia práva na spravodlivý súdny proces garantovaného v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Uvedenému právu zodpovedá postup všeobecných súdov podľa § 168 ods. 1 Trestného poriadku, ktorý normuje povinnosť súdov uviesť v odôvodnení svojho rozhodnutia, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Nezaujatie žiadneho takéhoto stanoviska predstavuje zjavnú neodôvodnenosť rozhodnutia, a tým aj popretie účelu práva na obhajobu, najmä ak v dôsledku nedostatočného odôvodnenia nie je obvinenému zrejmé, v akom rozsahu a akým spôsobom sa môže náležite procesne brániť.

14. Ústavný súd uvádza, že aj hodnotenie dôkazov alebo iná skutková okolnosť z hľadiska vysporiadania sa súdu s jej obsahom v odôvodnení svojho rozhodnutia (tak ako keď ide

o akúkoľvek inú otázku podstatnú pre meritórne rozhodnutie súdu) je obvineným uplatniteľné v dovolacom konaní ako námietka z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Z hľadiska tohto dôvodu dovolania však ide o prieskum obhajobného atribútu spravodlivého procesu spočívajúci vo vyhodnení dovolacím súdom, či sa skôr konajúce súdy spoľahlivo a nearbitrárne vyrovnali v odôvodnení svojich rozhodnutí s otázkami podstatnými pre rozhodnutie, čo zodpovedá obhajobným právam obvineného. Takú (kľúčovú) otázku dovolací súd nehodnotí v pozícii prvostupňového súdu alebo odvolacieho súdu (teda ako primárne skutkovú otázku, resp. otázku hodnotenia dôkazov), ale spôsob vysporiadania sa s ňou v odôvodnení rozhodnutia (v konečnom dôsledku) odvolacím súdom (do úvahy sa berie komplex oboch rozhodnutí, a to preskúmaného a prieskumného, resp. druhostupňového). Na odobrenie záverov skôr konajúcich súdov musí ísť o vyrovnanie sa s dotknutou otázkou udržateľným spôsobom. Dovolací súd nemusí nevyhnutne dospieť k rovnakému spôsobu vyriešenia tejto otázky, teda stotožniť sa s obsahom a rozsahom vlastnej úvahy skôr konajúceho súdu o otázke vyhovieť alebo odmietnutia tohto návrhu, taká úvaha však musí byť v odôvodnení prítomná (IV. ÚS 546/2020).

15. V nadväznosti na uvedené ústavný súd zdôrazňuje, že úlohou dovolacieho súdu nie je v tomto ohľade nanovo preskúmať hodnotenie dôkazov všeobecnými súdmi v pôvodnom konaní a kontrole podrobovať správnosť skutkových zistení z nich vyplývajúcich, ale preskúmať jednu z procesných garancií práva na spravodlivý proces spočívajúcu v riadnom odôvodnení súdneho rozhodnutia. Preskúmanie logickej, funkčnej a teleologickej konzistentnosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu je nepochybne súčasťou posudzovania práva na spravodlivý proces. Za náležité tak možno označiť očakávanie strán konania, že najvyšší súd v dovolacom konaní pri dovolacom dôvode podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku preskúma, či súdy poskytli náležitú a riadne odôvodnenú odpoveď na zásadné argumenty strán konania, nie je jeho úlohou ale urobiť záver, či tieto skutkové závery boli správne alebo nie. Jedine tak totiž možno hovoriť o plnohodnotnej možnosti na prípravu a realizáciu obhajoby v trestnom konaní (I. ÚS 296/2022, I. ÚS 182/2023, I. ÚS 315/2023).

16. Ústavný súd pripomína, že pri hodnotení rozhodnutia súdu nižšieho stupňa dovolacím súdom nie je prekážkou ani § 371 ods. 7 Trestného poriadku, ktorý pokrýva nemožnosť atakovania (len) odôvodnenia rozhodnutia bez smerovania k odlišnému rozhodnutiu vo veci samej (výrokom dovolaním napadnutého rozhodnutia).

17. Vzhľadom na už predostreté všeobecné úvahy ústavný súd konštatuje, že sťažovateľmi vznesené námietky v ústavnej sťažnosti možno uplatniť aj pred dovolacím súdom. Ide najmä o sťažovateľmi na viacerých miestach ústavnej sťažnosti uplatnené námietky arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti rozsudku najvyššieho súdu. Tieto okolnosti významovo nachádzajú odraz v dovolacích dôvodoch v zmysle § 371 ods. 1 Trestného poriadku. Celkové posúdenie tejto otázky však ústavný súd ponecháva na dovolací súd a nebude komplexne *ex ante* vstupovať do jeho právomoci autonómne posúdiť prípustnosť dovolania v trestnom konaní.

18. Ústavný súd dopĺňa, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci podieľajúcich sa na ochrane ústavnosti. Dodáva tiež, že meritórny prieskum v konaní o ústavnej sťažnosti z hľadiska požiadaviek na výklad a použitie tzv. podústavného práva bude možné realizovať až vtedy, ak všeobecné súdy uskutočnia

úplné právne posúdenie veci zahrňujúce tiež vysporiadanie sa so sťažovateľmi uplatnenou argumentáciou [rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 4093/17 (63/2018 USn.)]. Z uvedeného vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o ústavnej sťažnosti predstavuje finálny prostriedok nápravy v sústave štátnych orgánov v rámci nevyhnutého článku reťazca subsidiarity (IV. ÚS 640/2022).

19. V konkrétnom prípade je nevyhnutné, aby sťažovatelia pred podaním ústavnej sťažnosti splnili podmienku uplatnenia dovolania ako procesného prostriedku, ktorý im zákon na ochranu ich práv poskytuje, a to aj v prípade, ak namietajú aj skutkové okolnosti v kontexte spravodlivého procesu. Aj napriek skutočnosti, že niekedy nie je celkom možné a reálne jednotlivé námietky (subsumovateľné a nesubsumovateľné pod dovolacie dôvody) od seba celkom oddeliť, bolo by v rozpore s princípom subsidiarity, aby ústavný súd predbiehal rozhodnutie dovolacieho súdu. Aj ústavný súd musí všeobecným súdom poskytnúť príležitosť plne rozvinúť ich právomoc, keďže aj im patrí možnosť a povinnosť poskytnúť základným právam a slobodám sťažovateľov ochranu v medziach ich zákonom zverených kompetencií. Táto ochrana je v rámci vzťahu medzi všeobecnými súdmi a ústavným súdom podľa princípu subsidiarity delená a postupná, nie delená a súbežná. Nie je súčasťou systému všeobecného súdnictva a jeho právomoc nastupuje spravidla až vtedy, ak sťažovatelia pred všeobecnými súdmi vyčerpajú všetky účinné prostriedky nápravy vo vzťahu ku konaniu, resp. rozhodnutiu ako celku. V prípade, ak v rámci toho istého konania (rozhodnutia) je možné niektoré námietky uplatniť pred dovolacím súdom a iné nie, ústavný súd v tejto súvislosti považuje za v rozpore s už zmieneným princípom subsidiarity tieto procesné nároky drobiť a ponechať ich samostatnému procesnému osudu. V prípade potencionálneho úspechu sťažovateľov pred dovolacím súdom (čo aj len vo vzťahu k niektorým uplatneným námietkam) totiž stráca ďalšie konanie pred ústavným súdom zmysel.

20. Ústavný súd opakovane pripomína, že nie každé rozhodnutie o mimoriadnom opravnom prostriedku spôsobuje zachovanie zákonnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, zohľadňujúc predovšetkým subsidiaritu konania o ústavných sťažnostiach, preto posledná veta § 124 zákona o ústavnom súde o zachovaní tejto lehoty je určená na to, aby sťažovatelia v ústavnej sťažnosti mohli uplatniť námietky neuplatniteľné v mimoriadnom opravnom prostriedku. Pokiaľ by rozhodnutie o dovolaní bolo negatívne, majú sťažovatelia pri zachovaní princípu subsidiarity právomocí ústavného súdu možnosť napadnúť ústavnou sťažnosťou rozhodnutie dovolacieho súdu vrátane odvolacieho súdu. Pokiaľ ide o námietky proti dovolaním napadnutému rozhodnutiu, ktoré nebolo možné uplatniť v dovolacom konaní, je možné ich potom uplatniť súčasne, ale až v ústavnej sťažnosti a ústavný súd ich môže preskúmať, avšak spolu s výsledkami dovolacieho konania. Ústavný súd už len dodáva, že práve posledná veta § 124 zákona o ústavnom súde o zachovaní lehoty je určená práve na to, aby sťažovatelia mohli v ústavnej sťažnosti (nasledujúcej po podaní mimoriadneho opravného prostriedku) uplatniť námietky neuplatniteľné v mimoriadnom opravnom prostriedku. Inými slovami, lehota na podanie ústavnej sťažnosti ústavnému súdu bude považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu, teda začína plynúť podľa § 124 poslednej vety zákona o ústavnom súde (IV. ÚS 398/2022, IV. ÚS 404/2022, IV. ÚS 471/2022, IV. ÚS 534/2022, IV. ÚS 24/2023).

21. V zmysle už uvedeného tak postavenie ústavného súdu možno obrazne prirovnať k „záchrannej brzde“, ktorú je možné použiť až vtedy, ak zlyhajú všetky obvyklé a predvídané prostriedky

na zabránenie vzniku hroziacej ujmy, teda zabránenie porušenia ústavných práv. Konanie o ústavnej sťažnosti však nie je a ani nemôže byť pomyselnou „skratkou“, ktorou by bolo možné obchádzať konanie už vedené, resp. ktoré môže byť vedené na návrh sťažovateľa pred inými orgánmi verejnej moci (IV. ÚS 68/2020, III. ÚS 415/2020, II. ÚS 559/2021, IV. ÚS 404/2022, II. ÚS 514/2022).

22. Pokiaľ ide o rozhodnutie iného senátu ústavného súdu vedené pod sp. zn. III. ÚS 505/2022 z 27. októbra 2022, na ktoré sťažovatelia poukázali v ústavnej sťažnosti, a ktorým ústavný súd preskúmal ústavnú udržateľnosť skutkových záverov bez ohľadu na to či z iných dôvodov bolo proti rozsudku krajského súdu podané dovolanie, je potrebné zdôrazniť, že v danom prípade nebol názor III. senátu ústavného súdu v predmetnom rozhodnutí vysvetlený v kontexte už ustálenej judikatúry ústavného súdu (pozri m. m. napr. I. ÚS 165/2010 publikované v ZNaU pod č. 94/2010; IV. ÚS 404/2022 a iné), preto s ním nie je možné započat' dialóg inak ako odôvodnením tohto uznesenia (či uznesenia v konaní vedenom pod sp. zn. I. ÚS 182/2023 a sp. zn. I. ÚS 315/2023). Navyše, založenie právomoci ústavného súdu rozhodovať o namietanom porušení základných práv rozhodnutím odvolacieho súdu bez zohľadnenia vlastnej inštančnej sústavy všeobecných súdov (na čele s najvyšším súdom ako dovolacím súdom) nenašlo ani dodatočne v danom prípade odozvu v rozhodovacej činnosti ústavného súdu (m. m. I. ÚS 182/2023, I. ÚS 315/2023).

23. Za týchto okolností ústavný súd považoval ústavnú sťažnosť sťažovateľov za predčasne podanú, v nadväznosti na čo ju pri predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. d) a § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

24. Ústavný súd pre komplexnosť dopĺňa, že z plnomocenstva udeleného sťažovateľom ■■■■■ ■■■■■ právnomu zástupcovi vyplýva nezrovnalosť (preklep, keďže ide o päťmiestne číslo) v jeho roku narodenia s tým, ktorý je uvedený v samotnej ústavnej sťažnosti, resp. v prílohe priloženej k ústavnej sťažnosti. V nadväznosti na výsledok konania nepristúpil v danej veci k odstraňovaniu uvedenej nezrovnalosti. Predmetný postup zvolil z dôvodu procesnej ekonomie, keďže ani jej prípadné odstránenie by podľa jeho názoru už nemohlo viesť k inému rozhodnutiu o tejto ústavnej sťažnosti, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

25. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľov stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. novembra 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu